

„Eu mă odihnesc în Mielul lui Dumnezeu”

Acum câțiva ani mă întâlneam frecvent într-o stațiune balneară cu un domn înalt, slab, în costumul unui preot al fracțiunii catolicizate a bisericii anglicane. Fața lui era palidă și istovită ca cea a unui om care petrece multe nopți fără somn, iar privirea neliniștită a ochilor săi triști înștiința că în inima sa nu locuia pacea. Statura bărbatului, care încă nu putea să fie bătrân, era aplecată și toată înfățișarea sa făcea impresia că n-ar mai fi departe de mormânt. „Poate că te mai despart numai câteva luni de eternitate”, trebuia să-mi spun ori de câte ori îl vedeam. Îmi sângera inima la vederea sa. Eram convins că nu era împăcat cu Dumnezeu și pe lângă aceasta, moartea bântuia pe la ușa sa. Deoarece nu puteam să fac nimic mai bun pentru el, Îl rugam mereu pe Domnul, ca El să Se îndure de bietul om. Și Dumnezeu a răspuns.

S-a întâmplat în mod ciudat, că omul, pentru a-l cărui suflet eram îngrijorat, s-a mutat în casa în care locuia un prieten de-al meu. Prietenul meu, însuflețit ca și mine de dorința de a-i face cunoștință celui evident aproape de moarte, cu Hristos Isus, singura cale de mântuire, încerca repetat să vorbească cu el și i-a oferit chiar ca să citească scrieri potrivite. Dar toate aceste încercări au fost mult timp refuzate hotărât de domnul G.

„Nu știți”, a spus el odată foarte indignat, că eu, numai de-aș avea putere pentru aceasta, aș putea să vă țin o prelegere care ar fi mult mai bună decât tot ce aveți dumneavoastră să-mi spuneți sau să-mi citiți?”

Este de imaginat că la asemenea împotriviri, prietenul meu și-a pierdut în cele din urmă curajul de a-și continua eforturile. Dar ele nici nu mai erau necesare, pentru că Domnul, Ascultătorul rugăciunii, era pe cale să Se reveleze în propriul Său mod inimii acestui nefericit om al bisericii. Prietenul meu relatează despre aceasta după cum urmează:

Eu însumi mă îmbolnăvisem dint-odată foarte tare, dar nu era o boală spre moarte. Când eram din nou pe cale de însănătoșire, o scumpă cunoștință credincioasă mi-a trimis o cărticică și scrieri care erau potrivite să mângâie și să îmbărbăteze în zilele de boală. Ea mă ruga în același timp ca după folosire să-i dau scrierile colocatarului meu suferind, pentru a cărui soartă avea același interes cordial ca și mine. Domnul G. era în vremea aceea atât de slăbit, încât nu putea să primească nicio vizită. Când după restabilirea mea am trecut pentru prima dată pe la el o clipă scurtă, ca să-i duc una dintre cărticelele care făcuseră asupra mea o impresie deosebită, spre surprinderea mea m-a primit prietenos și se arăta înclinat să citească scrierea. Încurajat prin aceasta, am îndrăznit în ziua următoare să-i duc și celelalte scrieri trimise mie. Spre bucuria mea le-a luat pe toate, mulțumind. Cu toate că nu se manifesta în niciun fel, aveam totuși impresia că ceva se petrecea în el. Câteva zile mai târziu m-a rugat pentru o vizită.

Când am intrat în camera în care ședea singur lângă fereastră, într-un fotoliu comod, mi-a urat bun-venit.

„Am citit câteva din scrierile pe care mi le-ați dat”, a început el. „Conținutul lor m-a mișcat profund. Mica scriere, „Mântuire”, tratează textul: «Și când voi vedea sângele, voi trece pe lângă voi». Acest cuvânt arată că eu pot să mă odihnesc în lucrarea săvârșită a lui Hristos, pentru că Dumnezeu privește întotdeauna sângele prețios care a curs pe Golgota și pentru plătimă vinei mele.”

„Într-adevăr, așa este”, am răspuns eu. „Cât de bucuros sunt că vă aud vorbind așa, domnule G.! Era deja de mult dorința inimii mele să vă știu pus în siguranță pentru totdeauna în Hristos Isus, Mielul lui Dumnezeu.”

„Da”, a răspuns el, „acum totul îmi este limpede. Isus a murit pentru mine. El a făcut totul bine. Lucrarea a fost înfăptuită și mie mi-a fost dată pacea prin sângele Său prețios. Am citit și mica scriere, „Locul siguranței”, în care este explicat că Isus a luat locul păcătosului, că El a fost făcut păcat pentru noi, ca noi să devenim dreptatea lui Dumnezeu în El și ca noi, dacă credem în El, suntem pentru totdeauna așa de puși la adăpost cum este El Însuși.”

„Da, acesta este adevărul”, am confirmat eu, „și el este de neclintit, pentru că *Dumnezeu* îl mărturisește, nu un om.”

„Știi că este așa”, a răspuns el, „pentru că prin credința în acest Cuvânt am dobândit pace, pacea cu Dumnezeu și odihna pentru inima mea obosită și conștiința mea chinuită.”

Deoarece am văzut că el era epuizat de tot, mi-am luat rămas-bun tăcut. Dar în inimă strigam de bucurie pentru minunea harului care se petrecuse sub ochii mei.

În ziua următoare, pe când domnul G. vorbea din nou despre lucrarea de mântuire - părea că gândurile sale erau preocupate exclusiv cu acest adevăr prețios -, am propus să citim un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu despre aceasta și am cerut Biblia sa.

„Din nefericire nu am nicio Biblie în casă”, a spus el. „Pentru uzul meu personal nu am decât o carte de rugăciuni, deoarece până acum am fost de părere că ea conține așa de mult din Cuvântul lui Dumnezeu, cât aș avea nevoie pentru întărirea mea sufletească.”

Atunci am luat Biblia mea și am cercetat împreună câteva pasaje referitoare la valabilitatea absolută a jertfei lui Isus Hristos. Când după un timp scurt mă pregăteam de plecare, deoarece slăbiciunea sa trupească nu permitea o ședere mai lungă, el m-a rugat să-i împrumut Biblia.

Începând din ziua aceea, el nu voia să mai știe nimic despre cartea de rugăciuni. Nimeni nu mai avea voie să-i citească din ea. El nu mai dorea să audă decât Cuvântul lui Dumnezeu. Și cât de diferită era privirea lui! Nu mai era neliniștit și trist, ci calm și vesel. Se vedea pe el că pacea intrase în inima sa.

Într-o dimineață, pe când, ca de obicei, mă informam despre sănătatea sa, el a răspuns:

„Mă odihnesc în Mielul lui Dumnezeu. Ieri am citit o altă cârtică de la dumneavoastră, intitulată „Sărbătorile DOMNULUI”. Ea arată că cel credincios se bucură de odihna lui Dumnezeu prin Mielul lui Dumnezeu. Cât de minunat este totuși faptul că există același subiect al odihnei și pentru Dumnezeu, și pentru păcătos! Dumnezeu Se odihnește în Mielul dat de El și mă acceptă pe mine ca păcătos; iar eu mă odihnesc în Mielul Său și am o mântuire eternă!”

Câteva zile mai târziu l-am văzut, spre uimirea mea, șezând cu o privirea de-a dreptul posomorâtă. La întrebarea mea, dacă se simțea mai puțin bine, el a răspuns:

„Sunt preocupat cu multele mele neajunsuri.”

„Dar”, am răspuns eu, „sângele a făcut *totul* bine pentru noi; el a remediat *toate* neajunsurile noastre.”

„Da, dar trebuie să mă gândesc la oamenii cei mulți, pe care eu, în loc să-i conduc la lumină, i-am condus la întuneric. Iar acum este prea târziu pentru mine să-i învăț ceva mai bun pe sărmanii oameni induși în eroare.”

„Păi”, am spus eu, „dar atunci putem să-L rugăm pe Dumnezeu ca El să facă ceea ce dumneavoastră nu mai sunteți în stare. Același apostol, care ne-a transmis cuvântul că sângele lui Isus Hristos, Fiul Său, ne curăță de *orice păcat*, mai spune și: «Aceasta este îndrăzneala pe care o avem la El, că, dacă cerem ceva după voia Lui, ne ascultă».”

„Vă mulțumesc că m-ați făcut atent la acest pasaj”, a spus bolnavul vizibil ușurat.

La întrebarea mea: cât timp fusese în funcție, el mi-a relatat:

„Acum douăzeci de ani am întors lumii spatele și am intrat în slujba Bisericii. Dar în toată această perioadă n-am știut ce înseamnă a fi creștin. I-am slujit lui Dumnezeu ca unui stăpân dur, care era departe de mine și pentru care eram departe. Acum știu că am venit foarte aproape de El, ca un copil iubit al Său și mă bucur de pace deplină. Pot într-adevăr să spun că am lucrat cu bucurie adevărată pentru slujit, că am lucrat din dragoste pentru comunitatea mea. Dumneavoastră ați vrut să mă ajutați, dar eu n-am bănuțat cât de tare eram eu însumi legat și înrobuit. Acum sufletul meu este fericit și liber în fața Dumnezeului meu, deoarece Hristos m-a eliberat.”

El devenea tot mai slăbit și în curând a trebuit să rămână de tot în pat. Dar pentru ai săi n-a fost o sarcină grea să-l îngrijească. Pentru fiecare mică mână de ajutor era emoționant de recunoscător. Liniștea și răbdarea cu care suporta suferințele care creșteau mereu, îi uimea pe toți care îl vedeau. La întrebarea: cum îi merge, el răspundea de fiecare dată: „Mă odihnesc în Mielul lui Dumnezeu” sau: „Mă bucur de pace deplină prin sângele Lui”. Suferințele sale trușesti abia dacă le amintea.

Când, într-o dimineață, după o noapte de neliniște și dureri deosebite, l-am salutat cu cuvintele:

„Încă o vreme scurtă și puteți să vă bucurați netulburat de odihna Sa”, el a răspuns cu ochi strălucitori:

„Da, minunata odihnă, din care pot să savurez aici deja un gust anticipat! Acum mă odihnesc în Isus; în curând mă voi odihni la El.”

Într-o zi, medicul a declarat că bolnavul ar putea să mai trăiască numai câteva zile, după care, soția sa a crezut că trebuie să cheme în casă pe unul dintre conștrații săi. În aceeași zi a sosit în vizită cumnata sa, care dorea mult să-l mai vadă odată.

„Dragă Eduard”, a spus doamna G., intrând cu preotul în camera bolnavului, „ți l-am adus aici pe domnul B. Vei face bine să-i roștești o spovedanie. Ea îți va despovăra conștiința și îți va ușura moartea.”

Bolnavul n-a putut să răspundă câteva minute nimic din cauza slăbiciunii. Apoi, cu un mare efort a ieșit de pe buzele sale:

„Oamenilor de pe pământ m-am spovedit pentru ultima dată. De acum nu mai am de-a face decât cu Omul Isus Hristos. El este preotul meu.”

„Dar dragă frate, doar nu vreți să muriți ca apostat?”, a întrebat preotul.

„Nu”, a răspuns domnul G., „eu mor în bucuria desfătării depline a filiației mele divine.”

După ce preotul s-a îndepărtat, cumnata, care era și ea măritată cu un preot al fracțiunii catolicizate a bisericii anglicane, l-a întrebat plină de uimire:

„Cum se face, dragă Eduard, că n-ai vrut să te spovedești? Ce te-a schimbat așa?”

„Nu mai am nevoie de o spovedanie omenească. Eu mă odihnesc în Mielul lui Dumnezeu. Sângele Său m-a curățit de orice păcat și am pace deplină”, a fost răspunsul abia auzit.

„Dar ce a produs această mare transformare la tine?”, s-a informat ea.

Bolnavul era prea slăbit ca să dea personal informația dorită. Dar în ochii săi era solicitarea mută către mine, să-i arăt rudei sale cuvintele pe care le folosisse Duhul Sfânt ca să-i deschidă ochii. Așa că am luat cărticica pe care o avea mereu pusă sub perna sa, și i-am citit doamnei P., cu o scurtă explicație, cuvintele respective. La sfârșitul lucrării era o cântare emoționantă, cu refrenul: „Încrede-te în brațele eterne”. Pe când i-o citeam și pe aceasta, domnul G. s-a întors spre cumnata sa:

„Dragă Käte, ai încredere *acum* în brațele eterne, înainte să vină vremuri de boală și de mahnire!”

Aceste cuvinte i-au mers femeii la inimă. Ea a devenit profund neliniștită pentru starea sufletului ei. În timpul nopții n-a putut să doarmă. Dis-de-dimineață a venit la mine și m-a rugat să-i dau o Biblie, ca să poată să cerceteze personal în ea, pentru sine, și am petrecut poate o oră împreună preocupându-ne cu prețiosul Cuvânt.

În timp ce vorbeam împreună, a intrat sora ei, a auzit ce vorbeam și a spus supărată:

„Ce să însemne aceasta, Käte? N-ai fost tu întotdeauna bună și evlavioasă? Nu te înțeleg.”

„Ah, dragă Klara”, a răspuns cea dojenită, „eu nu am nimic cu care aș putea să-L întâmpin pe un Dumnezeu sfânt, dacă mor. Știu, de fapte bune exterioare nu duc lipsă. Dar aceasta nu mă liniștește. Eduard spune că el poate să-L întâlnească pe Dumnezeu. Eu n-aș putea, dacă aș fi chemată acum, dintr-odată.”

„Dar viața ta a fost mereu fără cusur”, a obiectat sora încă o dată.

„În fața oamenilor, poate, dar în fața lui Dumnezeu, nu”, a răspuns doamna P. tristă. „Cum L-aș putea întâlni!?”

Trei zile a umblat apăsată și deprimată. Apoi, deodată, s-a făcut lumină în sufletul ei. Ea s-a dus la patul muribundului și a spus:

„Acum totul îmi este limpede, dragă Eduard. Și eu am pace prin sângele lui Isus.”

El s-a întors spre ea și i-a răspuns afectuos:

„Atunci suntem legați împreună prin legătura cea mai cordială, dragă Käte, și vom serba o minunată revedere la Isus.”

În timpul ultimelor două zile, respirația i-a devenit grea, dar inima sa a rămas neschimbat de fericită. Puțin înainte să adoarmă, el și-a luat rămas-bun de la soția sa cu cuvintele:

„Dumnezeu să te binecuvânteze și să te păzească și să te facă să te poți bizui complet pe lucrarea săvârșită a lui Isus! Adu-ți aminte - ea este terminată!”

De la mine și-a luat rămas-bun cu referire la fericita revedere la Isus. După aceea n-a putut să vorbească mult timp, cu toate că era complet conștient. Deodată a spus cu o privire de nedescris, privind în sus, cu o ultimă suflare: „Odihnă! Pace - în Isus!” și a fost la El

*Sufletu-mi se odihnește,
Pe Miel veșnic adorând.
Toate-ale mele păcate
Le-a spălat sângele-I sfânt.*